

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.6 – FORENINGEN MED GUD OG ALLE DE HELLIGE

(s.87) ”Kom, så skal jeg vise dig bruden, Lammets hustru!” Således sagde englen til Johannes. Åb. 21,9.

Måtte Guds Ånd gøre det samme med os, tage os ved hånden og vise os bruden, når vi nu vil samle vore tanker om foreningen og fællesskabet med Gud og alle de hellige. Dette er den anden uudtømmelige glædeskilde Guds folk har. Den første og dybeste var Guds oprindelige nåde, hvorved han udvalgte os i Kristus, før verdens grundvold blev lagt [Ef. 1,4], og hvorved ”*det evige liv, som var hos Faderen*” [1.Joh.1,2], ”Ordet” [Joh. 1,1], Guds enbårne søn, blev menneske, blev vor broder og stedfortræder [Joh. 1,14].

Til denne trøstekilde er der adgang for alt, hvad der hedder menneske, også for dem, der endnu lever borte fra Gud. Det, der var fra begyndelsen, står stadig ved magt. Nåden i Guds hjerte kan aldrig forandres, og vor udvælgelse i Kristus kan aldrig rokkes. Den løsesum, Gud engang har godkendt, gælder til evig tid. Den anden rige og uudtømmelige glædeskilde står kun åben for Guds børn. Det er et privilegium, der følger med, når ordet om den evige nåde i Guds hjerte modtages i tro. Apostlen siger: ”*Det, vi har set og hørt, forkynder vi også jer,*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

for at også I må have fællesskab med os; og vort fællesskab er med Faderen og med hans søn, Jesus Kristus” 1. Joh. 1,3. Her ser vi, hvad der er det egentlige i al sand kristendom: forening og fællesskab med Gud. Det var det, apostlen tilsigtede med sin forkyndelse. Det er det, der er kernen og livet i al sand guds frygt. Det er paradiset genoprettet, det er himmeriget allerede (s.88) her på jord. Det er en kilde til usigelig glæde – og et emne til alvorlig selvprøvelse.

Vi vil først betragte vort fællesskab med Gud, fordi det er grundlaget for vort fællesskab indbyrdes. Ordet ”fællesskab” betyder forening, delagtighed, samvær. Og fællesskab med Gud og hans søn, Jesus Kristus, indbefattes netop i disse tre ting: forening med Gud, delagtighed i hans rige og alle dets goder og det daglige, fortrolige samvær med ham. Foreningen med Gud er en hemmelighed, der er skjult for vores fornuft, men dog lige så fuldt en virkelighed. Den grunder sig for det første på Guds evige bestemmelse med det menneske, han skabte. ”*Vi er af Guds slægt*” siger apostlen i ApG. 17,29. Men da foreningen med Gud blev afbrudt ved syndefaldet, blev der langt en ny og herligere grund. Guds søn blev menneske. I ham blev Gud og mennesket forenet i en person. Han skulle kaldes Immanuel: *Gud med os* [Matt. 1,23]. Dermed er mennesket ophøjet til en sådan ære og værdighed, at det kan være en Guds bolig og have fællesskab med ham. Denne forening begynder, når et sønderknust hjerte hungrer og tørster efter Herre og hans retfærdighed. Da er hjertets dør åben, og ”*da vil jeg,*” siger Herren, ”*gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig*” [Åb. 3,20]. Når brudgommen søger bruden, og bruden søger sin brudgom, hvem skulle da kunne hindre foreningen mellem de to? Og Jesus siger i Johs. 14,23: ”*Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

mit ord, og min fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig i ham". Han siger ikke, 'Vi skal gæste ham,' men "*vi skal tage bolig i ham*".

Vor fornuft vægrer sig ved at tro det, og vore hjerter er alt for små og snævre til at kunne rumme noget så stort og herligt. Men Jesus har selv sagt det. Skulle vi da gøre ham til en løgner? Forstår du egentlig ikke, hvorledes det kan være muligt, så tænk på, hvem han er, som siger det. Du forstår heller ikke, (s.89) hvorledes brødet og vinen i nadveren kan være Kristi legeme og blod. Maria kunne ikke forstå, hvorledes hun skulle kunne blive til moder til Guds søn. Men et eneste ord af englen var nok til at fjerne hendes tvivl: "*For Gud er ingenting umuligt*" [Luk. 1,37]. Når nu det er den Almægtiges vilje og velbehag, at han vil bo og leve i sine børn på jorden, hvad er så lettere for ham end at gøre det. Jesus har flere gange talt om det samme. I Johs. 15,4-5 siger han: "*Bliv i mig, så bliver jeg også i jer*" og i kap. 17 taler han til sin fader og siger: "*Jeg i dem og du i mig – for at de må være fuldkommen et*" [Joh. 17,23], kan noget være tydeligere?

Allerede i det gamle testamente møder vi den almægtige Guds majestætiske ord: "*I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede*" Es. 57,15. Paulus skriver i 2.Kor. 6,16: "*Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: 'Jeg vil bo og vandre iblandt dem'*". Og i 1.Kor. 6,19: "*Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv?*". Det er gennem denne inderlige forening, at vi, som Peter siger, får "*del i guddommelig natur.*" [2.Pet. 1,4], "*Vort fællesskab er med Faderen og med hans søn, Jesus Kristus*" [1.Joh. 1,3].

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

En høj stilling og en store ære, men ofte så dybt skjult. I fristelsens stunder er det for fornuft og følelse den største urimelighed, at Kristus skulle bo i vort hjerte. Dog kan det ikke altid være skjult for os. Apostlen siger: *”Mærker I ikke på jer selv, at Jesus Kristus er i jer? Ellers står I ikke prøve”* [2.Kor. 13,5]. Dermed siger han: Hvis Kristus virkelig bor i jer, må I vide det. Han kendes gennem sine virkninger. *”Den, som tror på Guds Søn, har vidnesbyrdet i sig selv”* [1.Joh. 5,10]. Den, som ikke har noget reelt bevis for, at han står i denne inderlige forening med Gud, skal vogte sig vel for at tage det for givet. Hvor Guds Ånd bor i hjertet, vil det ikke til stadighed kunne skjules. Giver han dig ikke altid et umiddelbart vidnesbyrd, så kendes han dog på sine virkninger.

(s.90) Efter din gamle natur er du verdslig, egenkærlig og selvsikker, spørger hverken efter Guds vrede eller Guds kærlighed, har intet behov for Guds nåde, og intet ønske om hans nærværelse. Elsker du derimod Gud, søger og sukker efter hans nåde og nærværelse, er du misfornøjet med dig selv og frygter for selvbedrag, er Kristus og hans forsoning blevet det største for dig, dit dybeste behov, dit eneste håb, din trøst og din glæde, har du gennem foreningen med ham fået et helligt sind, som elsker Guds vilje og gerne gør den, og som lider under alt urent og vanhelligt, så er alt dette noget, der strider imod din gamle natur og derfor lige så meget et vidnesbyrd om, at Kristus bor i dig.

Det samme gælder, når du oplever, at Ånden drager frem i lyset og straffer synd hos dig, også det, som intet menneske ser, f.eks. det hemmeligste selvbedrag. Det er nødvendigt for en kristen at være opmærksom på disse vidnesbyrd. Ellers vil han – i stedet for at bygge på Ordet – blive afhængig af følelser og indskydelser. Er du end til tider omgivet af det dybeste mørke, af vedvarende synd og fristelse, så lad ikke dette berøve dig din frimodighed. Du har

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

vidnesbyrd om din nådestand, som vejer langt mere end dine skiftende følelser og erfaringer. Det er godt i de mørke tider at mindes apostlens ord: *”Jeres liv er skjult med Kristus i Gud”* [Kol. 3,3]. Vore tanker, følelser og meninger er svingende og betyder intet. Kun hvad Herren selv har sagt, står fast. Og han siger: *”Om nogen elsker mig”* - altså ikke som farisæeren er tilfreds med sig selv og fjendtlighedsindet mod evangeliet, men hungrer og tørster efter Guds nåde - *”om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham”* Joh. 14,23.

Foreningen med Gud giver delagtighed i hans rige med alle dets goder og skatte. *”I kender jo vor Herres Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige”* 2.Kor. 8,9. Ikke for sin egen (s.91) skyld blev han menneske, *”født under loven,”* [Gal. 4,4]. men for vor skyld og til vort bedste. I vort sted opfyldte han loven, og led straffen, som vi havde fortjent. *”Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.”* [2.Kor. 5,21]. Hvilket herligt bytte! Han tog vor synd og gav os sin retfærdighed i stedet. - Bruden var fattig og gældbunden, men brudgommen betalte, hvad hun skyldte, og gav hende del i sin rigdom. **Dette er evangeliets hovedindhold. Men det indeholder tillige, at enhver, som tror på Kristus og er blevet forenet med ham, i samme øjeblik er blevet delagtig i Kristi lydighed, hellighed og retfærdighed.**

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

Alt det, han vandt til os ved sin lidelse og død, bliver vort lige så fuldt, som havde vi selv gjort og lidt det, han gjorde og led. Han gjorde det i vort sted, ikke for sin egen skyld, til han behøvede det ikke, For vor skyld blev han menneske, født under loven, og ofrede sig selv, *"en retfærdig for uretfærdige"* [1.Pet. 3,18], *"Jeg helliger mig selv for dem,"* siger han Johs. 17,19. Denne Kristi fortjeneste tilregnes en synder, der hungrer og tørster efter nåde, som hans egen fortjeneste fra det øjeblik, han med hjertets tro tilegner sig den. Af den kan han livet igennem rose sig og i den finde trøst mod sin daglige synd og usselhed.

Det er ikke tilstrækkeligt at vide dette, heller ikke at have hørt det selv nok så mange gange. Det må blive min personlige ejendom, hvis hjertet skal finde trøst og hvile deri. Først da giver det liv og først da begynder den fortrolige omgang mellem bruden og brudgommen. Hvilken forunderlig trøst det er med hjertets tro at kunne sige: 'Alt mit her hans, og hans er mit. Min synd er hans synd, min nød er hans nød, men hans retfærdighed er min retfærdighed, hans lydighed min lydighed, hans blod min renhed, hans død mit liv. Lovet være hans navn! Mod min synd sætter jeg hans retfærdighed, mod min kulde hans kærlighed, mod min svaghed hans styrke. - Er jeg syndig, så er Kristus (s.92) retfærdig, er jeg kold, så er Kristus varm, er jeg forsagt og ængstelig, så ved Kristus råd. Kort sagt: alt hans er mit, og mit er hans'. Også hans liv, hans herlighed og hans rigdomme bliver vi delagtige i. *"Når vi er børn,"* siger apostlen, *"er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt vi lider med ham, så vi også kan herliggøres med ham"* Rom. 8,17. *"Guds arvinger og Kristi medarvinger"*, kan det være muligt? Er det ikke, hvad Peter kalder *"kløgtigt opdigtede fabler?"* [2.Pet. 1,16]. Vel ser vi, at Gud skabte mennesket til herre over og arvinger til alt det skabte. Vel forstår vi, at *"kvindens sæd"* [1.Mos. 3,15],

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

skulle fuldkomment genoprette det, der gennem faldet var tabt. Vel hører vi Jesus selv sige til Faderen om sine svage disciple: *”Den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem,”* [Joh. 17,22], og vel hører vi ham tale om sine brødre og sige: *”Min fader og jeres fader, min Gud og jeres Gud”* [Joh. 20,17].

Alligevel formår vi ikke med forstand at fatte og begribe det. *”Guds arvinger og Kristi medarvinger”* [Rom. 8,17]. Det må være over al måde rige arvinger, de, der skal arve sammen med Kristus. Men det at være Guds børn er jo også det største af alt stort, og er vi Guds børn, er vi Kristi brødre og søstre, og er vi Kristi brødre, er vi også hans medarvinger. Er det end alt for stort til, at vi ret kan tro og fatte det, så er det dog Guds bestemmelse med os og hans egne ord derom. At Guds egen søn fødtes som menneske og blev vor broder, er jo ikke mindre stort. Og det er dog en kendsgerning. Skønt vi ikke altid kan tro det, som vi ville, så er det dog lige sandt og vist, thi han, som har sagt det, hedder *”Troværdig og Sanddru”* [Åb. 19,11; 3,14]. Og når Jesus sagde: *”Den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem,”* [Joh. 17,22], så var det om mennesker, der endnu levede her på jorden, han sagde det. Den herlighed, de endnu ikke havde set, men som var gemt til dem i himlene, var deres allerede her. Men vi kan ikke her danne os nogen forestilling om denne arvs (s.93) størrelse og herlighed. Johannes siger: *”Nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ham lig”* [1.Joh. 3,1-2] - Vort fællesskab med Gud fører også til fortrolig omgang med ham. Er jeg begyndt at tro disse herlige sandheder og har fået af Gud den ånd, der giver barnekår, kan jeg umuligt holde mig på afstand fra ham. Denne fortrolige omgang med vor frelser er som et barns omgang med

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

sin fader, barnlig og tillidsfuld, men tillige hellig, kærlighedsfuld og lydhør. Har jeg forbrudt mig, angrer jeg det straks og beder om forladelse, men beholder lige fuldt den barnlige fortrolighed, omgås ham fortsat og ønsker kun det ene: at være hans.

Ligegyldigt, hvad barnet er beskæftiget med, så stiger der fra dets hjerte utallige og uudsigelige sukke på til Frelseren. Hans nåde og hans nærværelse er hjertets dybeste behov. Man vandrer for hans åsyn, agter på hans mindste vink og søger i alt at være ham til behag. Derfor giver man også agt på hans ord og spørger ham til råds i alt, hvad man foretager sig. Det er paradislivet om igen, så længe denne fortrolige omgang er varm og uforstyrret. Men gennem denne onde verden blæser tørre, kolde vinde, der afkøler sindet og drager det bort fra ham, der dog var vor sjæl kærest. Da bliver det nødvendigt at våge og tage vare på sit hjerte – 'thi fra hjertet udspringer livet' - tage vare på barnets fortrolige omgang med sin Gud, thi dette er hjertet i al sand gudsfrygt. Lider dette skade, er det selve livet, der lider skade.

Djævelen, vor svorne fjende, vil altid på ny søge at få os til at betragte Guds hjertelag og nåde med mistænksomhed for derved at berøve os vor sjælefred og vor kraft. Derfor er det så vigtigt at opretholde den fortrolige omgang med Gud. Kommer uro og uvished som følge af synd, må vi straks haste til Gud, søge rensning i Jesu blod og tro ham, når han tilsiger os forladelse. Til en fortrolig omgang med Gud hører ^(s.94) også den daglige omvendelse, en ydmyg bekendelse af synd og skrøbelighed og iklædning af Kristi retfærdighed. Daglig

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

må Guds bud stå som rettesnor for vort liv – i særdeleshed budene om kærlighed og tro – daglig må Jesu hellige eksempel være bestemmende for vor vandel, og daglig må vi være lydhøre over for Helligåndens advarsler og formaninger. Ellers er vi selv skyld i, at freden forstyrres, og at Guds åsyn skjules for os. ”Jeg har noget imod dig,” siger Herren. Ofte gør han opmærksom derpå ved at vende sit ansigt fra os og unddrage os sin nåde og fred. Sker dette, må vi ransage os selv for at finde grunden og få forholdet i orden igen. Men da der klæber så megen synd og skrøbelighed ved os, at vor fred ofte af den grund vil forstyrres, må vi fremfor alt se til, at vi ikke mister den gode samvittigheds frihed og hvile ved den uforskyldte nåde i Kristus og atter lader os spænde i trældoms åg.

Evangeliet må derfor uophørligt præges i hjertet, og aldrig må vi slå os til ro med en såret samvittighed. Vi må tale ud med vor frelser og få det gamle tillidsforhold oprettet igen. Men denne tillid må ikke grundes på følelsen. Da vil vi umuligt kunne holde ud i troen, thi nu som før bruger Herren ofte den fremgangsmåde, at han skjuler sit ansigt for sine venner, også når han omfatter dem med den inderligste kærlighed. Således handlede Jesus f.eks. med den kanaanæiske kvinde, da han stillede sig så afvisende over for alle hendes bønner, ja til sidst endog antydede, at hun var en hund, mens han samtidig glædede sig højlig over hendes tro [Matt. 15,21-28]. På samme måde med Maria Magdalene, da han sagde: ”*Rør ikke ved mig!*” [Joh. 20,17]. Og hvor hårdt blev ikke Job, Abraham og Josef prøvet. Ikke så sjældent får hans kæreste børn at erfare noget af dette. Da gælder det om ikke at lade sig forvirre, men sige til

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

Gud: 'Er det efter din vilje, at jeg skal tro uden at se, så ske din vilje! Jeg ved, du er den samme, enten du skjuler dig, eller jeg får lov at smage din kærlighed'.

(s.95) Vi har i fællesskabet med Faderen og med hans søn, Jesus Kristus, en kilde til usigelig glæde. Hvilken ubegribelig nåde og ære at stå i forening med Gud, være et med ham, have fællesskab med ham og kunne tale med ham om alt. Hvilken herlig trøst at have Kristi fortjeneste som modvægt mod al vor synd og usselhed. Og hvilken rig arv vi har i vente, vi, som er Guds arvinger og Kristi medarvinger. Denne nåde, denne lykke er større, end nogen mennesketanke kan fatte og nogen mennesketunge finde ord for. Fik vi set det i hele dets fylde, ville vi ikke kunne leve for bare glæde. Vi ser det imidlertid ikke i dets fulde herlighed, indhyllet, som det er, i en tæt tåge af forblindelse, af jordelivets usselhed og vore egne synder og mangler. Men når han åbenbares, skal også dette blive åbenbaret. Hvad betyder det da, om du skulle blive 'verdens jubelnar og et udskud i alles øjne,' når blot du har fællesskab med Gud. Det er en større ære end at være konge i et jordisk rige. Er du ensom og forladt af mennesker – Gud har taget bolig hos dig. Ser du hos dig selv ikke andet end skrøbelighed og synd – i Guds øjne er du retfærdig og ren, thi Kristi retfærdighed er din. Er du fattig i denne verden – du er dog over al måde rig, thi du er en Guds arving og en Jesu Kristi medarving. Herren siger selv: *"Jeg kender din fattigdom – dog, du er rig!"* Åb. 2,9. Har vi fællesskab med Gud, har vi også fællesskab med alle de hellige. *"For at også I må have fællesskab med os,"* siger apostlen [1.Joh. 1,3]. Vi mindes i denne forbindelse Jesu egne ord, når han i Johs. 17 beder for sine disciple og tilføjer: *"Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som*

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét; ligesom du, Fader! I mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os” [Joh. 17,20-21].

De skal alle være ét – disciplene og alle dem, som ved deres ord skulle komme til troen – til alle tider og i alle lande, ja, indtil verdens ende. Er vi iblandt dem, der tror, så er vi indbefattet i hans bøn. Så er også vi blandt dem, der skal (s.96) være et med apostlen og med ham. Da er vi med i et broderskab så stort og underfuldt, at den foragt, vi måtte møde fra verdens side, bliver for intet at regne. Vel har vi ikke altid dette klart for os her, men engang skal den store skare fra hver en tidsalder og fra hvert et land samles, og da skal vi se Abraham, Isak og Jakob og alle profeterne, se Maria, ”den velsignede blandt kvinder” [Luk. 1,42] se Paulus, ”det udvalgte redskab,” [ApG 9,15], og mange andre.

Da skal det, Jesus her siger, blive åbenbaret: De skal alle være et. Så er det da det ene fornødne, at vi ikke blot i det ydre synes at være med i dette fællesskab, men, at vi i sandhed står i forening med Gud. Efter at Johannes i 1.Joh.1,4 har sagt, at han skriver dette, for at vor glæde kan være fuldkommen, fortsætter han: ”Og dette er det budskab, som vi har hørt af ham og forkynder jer, at Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham. Hvis vi siger, vi har fællesskab med ham, og dog vandrer i mørket, så lyver vi og gør ikke sandheden” [1.Joh. 1,5-6].

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 6: Foreningen med Gud og alle de hellige

Gud er lys! - Hellighedens og alvidenhedens strålende klare lys. *”Der er slet intet mørke i ham”* - ingen mørk vrå for den, der vil vandre i mørket. Alt ligger blottet og udbredt for hans øjne. *”Hvis vi siger, vi har fællesskab med ham og dog vandrer i mørket, så lyver vi”*. Disse ord viser os, hvorfor Johannes her kun fremhæver denne ene side af Guds væsen, at Gud er lys. Han vil mane til oprigtighed, advare mod hykleri, stille dem på prøve, der siger sig at have fællesskab med Gud, men ikke af hjertet har det. Hvilken forfærdelig stilling at være i. Os selv kan vi måske for en tid føre bag lyset, andre mennesker måske også, men ikke Gud. *”Thi Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham”*
[Hellighedens og alvidenhedens strålende klare lys.]

Historik:

Indtastet: 18. september 2005

Korrektur: 12. september 2021

RoseniusNet.dk